

မြူးတယ်မ

မြူးနှုတ်ခွေးရဲမား

မောင်ထွန်းသူ

ခိုးလို့ခုလု

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ပါတီက ချမှတ်ထားတဲ့ အခြေခံ ယုံကြည်ချက်ဟူသမျှကို အမြဲတမ်း မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အရမ်းအရမ်း ပစ်ပြီး ထောက်ခံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ပါတီဆရာကြီးတွေ သို့မဟုတ် ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဆိုတဲ့ လူတစ်စုက ကွန်မြူနစ်ဝါဒနဲ့ ကွန်မြူနစ်စနစ်ကြီး ထွန်းကားမဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ကြီးကို မရမနေ တည်ဆောက်နေတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို အသေးအမွှားကောင်ကလည်း တစ်တပ်တစ်အား ပါရပေမပေါ့ဗျာ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့ချမှတ်ထားတဲ့ “နယူးအီကော့နော်မစ်ပေါ်လီစီ” လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ “စီးပွားရေးမူဝါဒသစ်ကြီး” ကိုတောင်မှ ကျွန်တော်က ဝေဖန်လား၊ ကန့်ကွက်လား မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ “ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒီမူဝါဒကြီးကို သိပ်ပြီးလိုလားနေကြတယ်ဆိုရင် လဲ လုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိုကေပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိ ပိုတတ်ပြီး ပိုတော်ကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်လို လူစားက ဘာပြောစရာရှိမှာလဲ။” အဲ...အဲဒီ စကားပဲ ပြောရပေမပေါ့။

ဒါပေမယ့်လို့ ခက်တာက စီးပွားရေးမူဝါဒသစ်ကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်နေကြတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက်အောင်ကို “လေး” နေခဲ့တယ်။ တချို့ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ အပြန်အလှန်မှန်တယ်ဆိုပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်နေ ကြတာဆိုတော့ “ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဟန်မှ ဟန်ပါ့မလား” လို့ စိတ်ထဲက တထင့်ထင့် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီခေတ်မှာ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့

နေရာတိုင်းမှာ လွတ်လပ်မှုရှိနေသလိုလို ခံစားနေရတာ ကတော့ အမှန်ပဲ။
ဆိုကြပါစို့...ရဲ့.. ပြဇာတ်သွားကြည့်တဲ့ အခါ ဇာတ်ရုံထဲဝင်ရင် ဘာကိုမှ
မချွတ်ရတော့ဘဲ ဝင်ခွင့်ရလာတဲ့ ကိစ္စမျိုးပေါ့။ အဲဒါကလေးဟာ တော်တော်ကလေး
ဟန်ကျသားဗျ။ သိလား..ခင်ဗျား ဝင်စားလာတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ ဇာတ်ရုံထဲဝင်
သွားပြီး ထိုင်ကြည့်လို့ရလာပြီ။ လူတစ်ယောက်အတွက် တကယ်စစ်မှန်တဲ့
ရပိုင်ခွင့်တစ်ခုကို ရတာ မို့ ဝမ်းသာစရာ မကောင်းပေဘူးလားဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ပြောရတာ ခွတော့ ခွအကျသား..ဗျာ။ “ယဉ်ကျေးမှု” ဆိုတာက
ခင်ဗျားတို့သိတဲ့ အတိုင်းပဲ အင်မတန်မှ ကျယ်ဝန်းပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးရှိနေတဲ့
အရာတစ်ခုမဟုတ်လား။ အဲဒီ တော့ ကတ်သီး ကတ်သစ် ဖြစ်စရာလေးတွေက
မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ ပေါ်လာပြီ ဆိုရင်တော့လဲ “ခိုးလိုးခုလု”
ဖြစ်ရတာ အမှန်ပဲ။

မကြာသေးခင်က ဆိုပါတော့ဗျာ။ တစ်ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ
အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်မို့လား၊
အရက်သောက်ဖို့လား။ အဲဒါတော့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဘူး။ထွက်လာတော့
လမ်းတစ်နေရာမှာ အမှတ်မထင် ရဲဘော် လော့ခ် တက်ဗ်လို့ခေါ်တဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိတယ်။ သူက “ကိုရှယ်ခေါ့ဗား” ဆိုတဲ့
တွဲခုတ်လာတာ။

သူတို့နဲ့ ခဏရပ်ပြီး စကားပြောလိုက်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို
ပြဇာတ်လိုက်ကြည့်ဖို့ အတင်းခေါ်တယ်။ “ဒီမယ်..ပတ်ဆီလီ ဒီတစ်ခါတော့
ရှောင်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့။ အရက်က အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး
သောက်လို့ရတယ်။ ကိုယ့်လူပြီးမှ သွားသောက် အခုတော့ ပြဇာတ် လိုက်ကြည့်လှည့်၊
ဒီည အနွေးပေးကိရိယာ” ဆိုတဲ့ ပြဇာတ် ကကြလိမ့်မယ်” လို့ လော့ခ်တက်ဗ်က
ပြောတယ်။

တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ညတော့ဖြင့်

“အရက်သောက် ခြင်းဆိုတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေထုတစ်ခုကြားမှာ နစ်မြုပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမဲ့အစား သူတို့နဲ့သောက်ပြီး ဇာတ်ရုံအတွင်းက ယဉ်ကျေးမှု လေထုအကြားမှာ အချိန်ဖြုန်းဖို့ ပြောနေကြတာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဇာတ်ရုံကို ရောက်သွားကြပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လက်မှတ်တွေ ဝယ်ကြပါတယ်။ ဇာတ်ရုံလှေကားကနေပြီး အပေါ်တက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ တုန်း ရုတ်တရက် နောက်က ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ပြန်လှည့်လာတော့ “ခင်ဗျားတို့ဝတ်ထားတဲ့ အနွေးထည်ဂရိတ်ကုတ်အကျ..ကြီးတွေ ချွတ်ထားခဲ့ပါ” တဲ့၊ ဟုတ်သားပဲ ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး အေးတဲ့ရာသီမို့ ဒူးအောက်အထိဖုံးနေတဲ့ အနွေးထည် ဂရိတ်ထုတ်အကျ..ကြီးတွေ ဝတ်လာကြတယ် မဟုတ်လား။

လော့ခ်တက်နဲ့ သူ့အဖော်အမျိုးသမီးက သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ချက်ချင်းပဲ ဂရိတ်ထုတ်ကြီးတွေ ချွတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အူတီးအူကြောင်နဲ့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ အဲဒီ နေညနေခင်းက ကျွန်တော်ဟာ ဂရိတ်ကုတ်ကြီးကို ရှုပ်အကျ..ပေါ်က ထပ်ဝတ်ပြီးမှ အပေါ်က ဂရိတ်ကုတ်အကျ..ကြီးကို ထပ်စွပ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ

အဲဒီ တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က အနွေးထည် ဂရိတ်ကုတ်အကျ..ကြီးကို ချွတ်လိုက်ရင် အထဲမှာ ဝတ်စုံကုတ်အကျ..က မရှိဘူး။ ညဝတ်ရှုပ်အကျ..ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ တော့ကာ ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဂရိတ်ကုတ်ကြီးကို ချွတ်ထားခဲ့ရရင်တော့ ကျွန်တော့်အဖို့ သက်သာစရာ ရစရာ မရှိဘူး။ “ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါလား၊ ငါ့ကို လူတကာက ကဲ့ရဲ့တော့မယ်။ ပြီးတော့ အေးလွန်းလို့ အသက်မထွက်ရင် ကံကောင်းပဲ” လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဝတ်လာတဲ့ ရှုပ်အကျ..ဟာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပေပေရေရေကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြဲနေတဲ့ အကျ..လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညဝတ်အကျ..ဆိုတော့ အိမ်မှာနေရင်း

ဝတ်ကြတာမျိုးမဟုတ်လား။ အဲဒီ တော့ အကောင်းစား အကျ..မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အညံ့စား၊ အပေါစားပိတ်နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ရုပ်အကျ..မျိုးပေါ့။ ဒီကြားထဲ အကျ..ကော်လာမှာ ကြေးကြယ်သီကြီးတွေက တပ်ထားသေးတယ်။ ဒီအကျ..နဲ့ ရုံထဲဝင်သွားလို့ကတော့ အတော့်ကို ရှက်စရာကောင်းတော့မှာပဲ” လို့ ကျွန်တော်မတွေ့ပဲ မနေနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းဘက်လှည့်ပြီး “ငါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ” လို့ ညည်းလိုက်မိတယ်။ “ငါဒီည ဝတ်လာတာက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်လာတာကွ၊ ငါ့ရဲ့ ဂရိတ် ကုတ်အနွေးထည်ကြီးကို ချွတ်လိုက်လို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြည့်လို့ကောင်းမယ် မထင်ဘူး။ လူတွေက ဝိုင်းပြီး လှောင်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ ကဲ့ရဲ့ကြတော့မှာ သေချာတယ်”

လော့ခ်တက်ဗ်ကလည်း “ကဲပါကွာ မင့်ရုပ်အကျ..က ဘယ်လောက်ဆိုးနေလို့လဲ၊ ငါ ကြည့်စမ်းပါရစေဦး” လို့ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ဂရိတ်ကုတ်အကျ.. ကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်ပြီး ပြလိုက်တယ်။

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ အပြင်ကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပဲ” လို့ သူက မှတ်ချက်ချတယ်။

သူ့အမျိုးသမီးကလဲ ကျွန်တော့်ရုပ်အကျ..ကို အသေအချာကြည့်တယ်။ ပြီးတော့

“အိမ်ကိုပြန်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ရုပ်အကျ..တစ်မျိုးတည်း ဝတ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ဇာတ်ရုပ် အတူတူတွဲပြီး ဝင်လဲ မဝင်ချင်ဘူး။ ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်ဘူး။ အခုလို ဝတ်လာတာမျိုးကတော့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ဒီလို ပေပေရေရေ မသပ်မရပ်ဝတ်ဆင်ပြီး ဇာတ်ပွဲဝင်ကြည့်တာမျိုးကတော့ မကောင်းတာအမှန်ပဲ” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တင်းကနဲဖြစ်သွားတယ်။ “ဟာ...ဗျာ ခင်ဗျားပြောပုံကြီးက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ ဇာတ်ပွဲကြည့်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စောစောစီးစီး ကြိုပြီး သိထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သိထားလို့ကတော့ အခုလို ဝတ်စားလာပါ့မလား” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြောရင် ကောင်းမလဲလို့ ကျွန်တော်တို့ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဟိုခွေးကောင် လော့ခ်တက်ဗ်က “ဒီလိုလုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်။ မင်းကို ငါ့ရဲ့နက္ကတိုင် ချွတ်ပေးမယ်။ မင်းက အဲဒါကို တပ်လိုက်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နက္ကတိုင်တပ်လိုက်ရင် ရှပ်အကျ...က ငုတ်စိစိမနေတော့ဘူး။ ကြည့်ကောင်းလာဖို့ ရှိတယ်။ အခုမြင်နေရတဲ့ ပုံထက်တော့ အများကြီးကို ခန့်ညားလာမှာ သေချာတယ်။ ဘေးလူတွေကလဲ မင်းရှပ်အကျ...ကို သတိထားမိကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အပူဒဏ်မခံနိုင်တဲ့လူမို့ ဝတ်စုံကုတ်အကျ...ကို မဝတ်ဘဲ ရှပ်အကျ...လေး၊ နက္ကတိုင်လေးနဲ့ လာတဲ့ပုံစံလေး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား” လို့ ပြောတယ်။

အရေးထဲမှာ လော့ခ်တက်ဗ်ရဲ့အဖော် ကောင်မလေးကလဲ တစ်မှောင့် သိလား။ လော့ခ်တက်ဗ်ရဲ့ စကားကြားတော့သူက “ကျွန်မနဲ့ တွဲလာတဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ဝတ်စုံကုတ်အကျ...ဝတ်မထားဘဲ နက္ကတိုင်ကြီး တပ်ထားတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်ထားပေမဲ့ နက္ကတိုင် မပါဘူး။ အဲဒီ တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ” လို့ ဝင်ပြောပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူက အကြံတစ်ခုပေးတယ်။

“ဇာတ်ရုံက လူတွေကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ဗတ်ဆီလီတစ်ယောက်တည်းကို ဂရိတ်ကုတ်အကျ... ဝတ်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား” တဲ့။

ကျွန်တော်တို့က သူပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံပြီး ချက်ချင်းပဲ သက်ဆိုင်ရာ

ဇာတ်ရုံတာဝန်ခံတွေကို မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးတယ်။
အသနားခံတယ်။ ပါလာတဲ့ အလုပ်သမား အစည်းအရုံးဝင် ကတ်ပြားတွေထုတ်ပြပြီး
အရေးဆိုတယ်။ မရရေးချ မရပါဘူး။

သူတို့မှာ ရှိထားတဲ့ စည်းကမ်းကို အသေဖက်တွယ်ထားပြီး ဇွတ်အတင်း
ငြင်းတယ်။ “အခုခေတ်ဟာ ၁၉၁၉ ခုနှစ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
နားမလည်ကြဘူးလား” လို့ ပြောတယ်။ “ဇာတ်ရုံထဲမှာ ဂရိတ်ကုတ်အနွေးထည်
အကျွကြီးတွေဝတ်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ ခေတ်ဟာ လုံးဝဥသု ကုန်ဆုံးသွားပြီဗျ။
ဟား .. ဟား .. ဟား” တဲ့။ ကဲ..ကောင်းကြရော။

“မင်းတို့ ကြားကြတဲ့ အတိုင်းပဲကွာ” လို့ ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့
ပြောတယ်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ငါလဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ
အားလုံးကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးပြီး အိမ်ကို လေးဖက်ထောက်ပြန်သွားရုံကလွဲလို့
တခြားလမ်း မရှိတော့ဘူးကွ”

ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ကျွန်တော့်အတွက် လက်မှတ်က
ဝယ်ထားပြီးနေပြီ။ အဲသလိုဆိုတော့လည်း မပြန်ချင်ဘူးပေါ့။ ဒါက လူ့စိတ်သဘာဝ
ပဲလေ။ ကြုံတုန်း ကြုံခိုက် ဝင်ကြည့်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်က ရုံပြင်ဖက် ပြန်ထွက်ဖို့
ဟန်ပြင်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေကို ဆွဲထားပြန်တယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှတွေးမနေတော့ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ဟိုခွေးကောင်
လော့ခံတက်မိဆီက နုတ္တတိုင်ကိုယူပြီး လည်ပင်းမှာ တပ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ဂရိတ်ကုတ်အကျွကြီးကို လည်း ကပျာကယာချွတ်ပြီး
ရုံတာဝန်ခံ ဆရာကြီးတွေလက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့်ဗျာ ရုပ်အကျွလေးနဲ့ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အေးလွန်းလို့
ထိုးထိုးထွန်ထွန် ဖြစ်နေတယ်။ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ရပ်ဖို့ အားထုတ်နေပေမယ့်

မရဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က လမ်းပေါ်က အေးလွန်းလို့ တုန်နေတဲ့
ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေမလား ကြောက်စရာပါပဲလားဗျာ။

အေးတာမှ ရက်ရက်စက်စက် အေးတာပါကလား အသားကုန်ကို
အေးတာပါပဲ။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေတယ်။ သွားတွေကလဲ
တဆတ်ဆတ် မြည်နေတယ်။ ဘေးကလူတွေကလဲ ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်း
သတ္တဝါတစ်ကောင်လို သဘောထားပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြပြန်ပြီ။

“ရှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဘာပြုလို့ ဂူငူငေါင်ငေါင်ကြီးကုပ်ပြီး
လုပ်နေရတာ လဲ” လို့ ဟိုငနာရဲ့ ကောင်မက ကျွန်တော့်ကို သဟောက်သဟ
လုပ်တယ်။ “ရှင်ကို မျောက်တစ်ကောင် ကြည့်သလို ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြပြီ၊
ရုံထဲဝင်မှာဖြင့် မြန်မြန်ဝင်ပါတော့လား။ ငါ့နှယ်နော် ဒုက္ခပါပဲ အိမ်ပြန်သွားတာကမှ
ကောင်းဦးမယ်” လို့လည်း ညည်းလိုက်သေးတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ရုံထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ထိုင်ခုံတွေပေါ်
ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ပြဇာတ်က စတယ်။ အင်း...အဆင်ပြေသလိုပါပဲ။
ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အေးတာမှ အသားကုန်ကို အေးတာပါကလား...ဗျာ။
ပြဇာတ်ရဲ့ ပထမခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြီးသာသွားရော ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်
မကြည့်နိုင်ဘူး။ ပထမအခန်း ပြီးသွားချိန်အထိ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ
တွန့်လိုက်၊ လိမ်လိုက်၊ ကော့လိုက်၊ ကွေးလိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ခါးကို
ကလိအထိုးခံနေရတဲ့ လူအတိုင်းပဲ။ အေးလွန်းမက အေးလာတော့ ကိုယ်တတ်သမျှ
မှတ်သမျှ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းတွေကို လုပ်နေမိတယ်။

အဲသလိုနဲ့ပဲ အားလပ်ချိန်လဲပေးရော ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ခုံတုန်းက
လူတွေဟာ မြန်းကနဲ ထရပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ချင်း ပွစိ ပွစိပြောပြီး တစ်ချို့က
ရုံတာဝန်ခံတွေကို သွားခေါ်တယ်။ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ကျွန်တော့်အကြောင်းကို
တိုင်ကြ တောကြတယ်။

“အမျိုးသမီးတွေအနေနဲ့ ရုပ်အကျပွဲဝတ်ပြီး ရုံထဲလာထိုင်နေတဲ့ ဒီလို ငတုံးမျိုးကို ကြည့်နေရတာ သိပ်ကို ကျက်သရေယုတ်တယ်” လို့ သူတို့က ပြောတယ်။ ပြီးတော့လဲ “ဒီငနာက ဖင်ဂနာမငြိမ်ဘူး တစ်ချိန်လုံး ခွေးတစ်ကောင်လို တလူးလူး တလွန့်လွန့်နဲ့ ခွေးနာ လောက်တိုက်သလိုပဲ။ နောက်က ကြည့်နေတဲ့သူတွေအတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလေသလဲဗျာ” တဲ့။

“အေးလွန်းလို့ ဖြစ်နေရတာ ပါဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ရှင်းပြပါတယ်။ “အခုလို အဆမတန် အေးနေတဲ့အချိန်မှာ ရုပ်အကျပွဲလေးတစ်ထည်တည်းဝတ်ပြီး ဇာတ်ပွဲ ကြည့်ရတာ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ အခု ကျွန်တော်ထိုင်ကြည့်နေသလို ခင်ဗျားတို့ ထိုင်ကြည့် ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဘယ်လောက်အထိ ခံရတယ်ဆိုတာ သိလာပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ရဲဘော်တို့ရယ်.. ကဲပါလေဗျာ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာပြောပါ။

ဇာတ်ရုံဝန်ထမ်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ရုံထဲက ဆွဲထုတ်သွားကြပါတယ်။ သူတို့ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်၊ အသက်၊ မွေးနေ့ အလုပ်အကိုင်၊ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်... ဟာ..ဗျာ ဘာတွေမှန်း မသိပါဘူး။ အကုန်လျှောက်မေးပြီး တစ်လုံးမကျန် မှတ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုတယ်။ ခင်ဗျားပြန်တော့” တဲ့..။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲက ထွက်မယ်လုပ်တော့ သူတို့က “တရားဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဒဏ်ငွေ ရှုဘယ်သုံးဆယ်ပေးပါ” လို့ တောင်းတယ်။

ကဲ..ဗျာ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဖြစ်လာတဲ့ ဇာတ်က ဘယ်လောက်များ ရှုပ်လိုက်တာလဲ..။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ဒုက္ခတွေကော ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လာနေတယ်ဆိုတာတောင် မပြောနိုင်တဲ့ဘဝ...ဗျာ၊ သိလား...။

THE CHARMS OF CULTURE

MIKHIL ZOSHCHENKO

*

ကျွန်စိတ်

ဇာတ်ရုံအထူးဆန်း ဒုတိယခုံတန်း၌ ဟန်ကျ ပန်ကျ ထိုင်ကာ
ပွဲကြည့်ချက်မျန်ဖြင့် ပြဇာတ်ကြည့်နေသော ဂုဏ်သရေရှိ စာရေးကြီး
အိဗန်ဒမီးထရစ် ဗာဗယာကော့ဗ်အဖို့တော့ ထိုညသည် အလွန်ဝိသေသထူးပြီး
မင်္ဂလာကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ညတစ်ည ဖြစ်သည်။ သူသည်
ဇာတ်စင်ဆီသို့ အာရုံမပြတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ ဤသတ္တလောကကြီးအတွင်းရှိ
အတ္တဝါအားလုံးတွင် သူသာလျှင်အပျော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်တော့သကိုးဟူသော
အတွေး ဝင်လျက်ရှိ၏ ။ ထိုအခိုက်တွင် “ရုတ်တရက်” ။

“ရုတ်တရက်” ဟူသော စကားလုံးသည် အလွန်ရှိ၍ အလွန်ဝင်သော
စကားလုံးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အကြီးအကျယ်
အံ့အားသင့်သွားရလောက်အောင် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော
ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပြည့်နှက်သော လူ့ဘဝတွင် စာရေးသူသည် ဤစကားလုံးမှတစ်ပါး
အခြားသုံးစရာ ထိရောက်သော စကားလုံး ရှာမရ၍ သုံးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏ ။

ရုတ်တရက် စာရေးကြီး၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့တွ ရှုံ့တွ ဖြစ်လာသည်။
သူ့မျက်လုံးသည် ကလယ် ကလယ်ဖြစ်ကာ ချာချာလည်သွားသည်။
အသက်ပုံမှန်ရူနေခြင်းသည်လည်း အခိုက် အတန့်မျှ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ပွဲကြည့်မျက်မှန် တပ်ထားသော မျက်နှာသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ
လည်ထွက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်သည် ကုလားထိုင်အထက်သို့ နှစ်ဆခန့်မျှ
မြောက်တက် သွားသည်။ ထို့နောက် “တစ်...ချိုး” ဟူသောအသံကြီး
ထွက်ပေါ်လာသည် ဖြစ်ပုံမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်း ကလေးဖြစ်ပါ၏ ။ စာရေးကြီး

နာချေလိုက်ခြင်းပေတည်း။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မည်သည့်အချိန် မည်သည့်နေရာ၌ မဆို အချိန်မရွေး နေရာမရွေး နာချေခွင့်ရှိသည်။ တောင်သူလယ်သမားများ၊ လက်လုပ်လက်စားများ၊ ပုလိပ်တော်မင်းများ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ စသည်ဖြင့် လူတန်းစားမရွေး အားလုံးပင် နာချေကြသည်မှာ သဘာဝ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အားလုံးသည် နာချေခွင့်ကို တန်းတူညီမျှ ရရှိခံ စားကြသည်။ သဘောမှာ လူတိုင်း နာချေကြသည်။ လူတိုင်း...

သို့ဖြစ်၍ လည်း ချာဗယာကော့ဗ်သည် သူရုတ်တရက် နာချေလိုက်မိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းကလေးမှ စနောင့်စနင်းမဖြစ်၊ သူ့လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သူ့နှာခေါင်းကို အုပ်၍ အကြွင်းအကျန် နှပ်များကိုပင် အသားအယာ ညှစ်ထုတ်ပစ်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်သဖွယ် သူ့နှာချေးလိုက်သည့်အတွက် အခြား လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလေမလားဟု စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်တွင် ကသိကအောင့် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့် ရှေ့ဆုံးခုံတန်း ကုလားထိုင်တွင် အရပ်ပုပု အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ထိုအဘိုးကြီးသည် လက်အိတ်စွပ်ထားသောလက်ဖြင့် လည်ပင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပြောင်နေသော ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂရုတစိုက် သုတ်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။

ချာဗယာကော့ဗ်သည် ချက်ခြင်းပင် ထိုအဘိုးကြီးကို မှတ်မိသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိကြီး ဘရီဇတ်ဟားလော့ဗ်ပေတည်း။

“အင်း...ငါ့သူနောက်ကနေပြီး သူ့အပေါ် တည့်တည့်ကြီးကို ချေမိခဲ့တာပါကလား” ဟူသော အတွေးများသည် ချာဗယာကော့ဗ်၏

ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ “သူဟာ ငါ့အထက်က အရာရှိကြီးကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူလည်း အရာရှိကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ငါလုပ်လိုက်ပုံဟာ အတော်ကြီးကို ရိုင်းစိုင်းတာပဲ။ ငါတောင်းပန်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ချာဗယာကော့ဗ်သည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်းလိုက်ပြီး ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း အသာဟန့်ကာ ခပ်ရိုရို အမူအရာဖြင့် အရာရှိကြီး၏ နားတစ်ဖက်သို့ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါခင်ဗျာ။ ကျွန်...ကျွန်တော့် နှာချေမိပါတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားရတာ ပါခင်ဗျာ။ တမင်သက်သက် လုပ်တာမဟုတ်..ဟုတ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်..ကျွန်တော် တမင်သက်သက် လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းပါစပ်ကို ပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး မနေနိုင်ဘူးလားကွာ။ အမယ်လေးနော်..။ ဟင်း ဘုရား သခင်ကယ်တော်မူပါ။ ငါ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်စမ်းပါရစေ။ ဇာတ်စင်ပေါ်က ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ငါမကြားရတော့လို့ပါ”

အရာရှိကြီး၏ စကားကြောင့် ချာဗယာကော့ဗ်၏ ရင်သည် လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဟန်ပျက်မသွားအောင် သူ့စိတ်သူထိန်းထားသည်။ တစ်ချက်မျှ မချိပြီးကလေးပြီး လိုက်ပြီး သူ့အာရုံကို ဇာတ်စင်ပေါ်ပြန်ရောက်သွားရန် အားထုတ်သည်။ မင်းသမီးမင်းသားများ၏ ကဟန် ဆိုဟန် လှုပ်ရှားဟန်များအပေါ် စိတ်ဝင်စားစေရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မရ။

ဤသတ္တဝါလောကကြီးအတွင်းရှိ သတ္တဝါအားလုံးတွင် သူသာလျှင် အပျော်ဆုံးဟူသော အတွေးလည်း ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိ။ သူ့ကိုယ်သူ

အပြစ်ရှိပြီးဖူးသော အစွဲဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်ကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိ၏ ။
အားလပ်ချိန်ပေးသောအခါ သူသည် ဘရီဇာတ်ကားလော့ခ်ဆီသို့ မဝံ့မရဲ
လျှောက်သွားကာ မနီးမဝေးမှရပ်၍ အရိပ်အခြေကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်
သူသည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်အမူအယာဖြင့် အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး နှုတ်မှ
မပွင့်တပွင့်နှင့် တောင်းပန်စကားပြောပြန်သည်

“ကျွန်တော် လူကြီးမင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်မှာ နှာချေမိခဲ့ပါတယ်။
ခွင့်..ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် တမင်တကာလုပ်တာ..မ...မ
ဟုတ်”

“အေး... ဟုတ်တာပေါ့။ ငါဖြင့် သတိတောင် မရတော့ပါဘူးကွာ၊ ကဲ
သွားတော့” ဟု အရာရှိကြီးက ပြန်ပြောသည်။ မဲ့နေသော အောက်နှုတ်ခမ်းသည်
စိတ်မရှည်တော့သည့် အကွဏ္ဍာကို ဖော်ပြနေသည်။

“အင်း..သူက ပြောတော့ သတိတောင် မရတော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့်
သူ့မျက်လုံးတွေ ကြည့်စုံကတစ်မျိုးပဲ တယ်ပြီးမဟန်ဘူး” ဟု ချာဗယာကော့ဗ်က
အရာရှိကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကာ တွေးသည်။ “သူ့ကြည့်ရတာ ငါ့စကားကို
လက်ခံချင်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး။ ငါတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့
သူနားလည်အောင် ငါ ရှင်းပြမှ ကောင်းမယ်။ အမှန်တော့ ဒါဟာ သဘာဝ တရားပဲ
မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ငါရှင်းမပြရင် သူ့စိတ်ထဲက ငါ့ကို သူ့ခေါင်းကို
နှပ်တွေပေကုန်အောင် တမင်လုပ်တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာ။ အခု လောလောဆယ်
အဲသလို အထင်မလွဲဘူးဆိုဦးတော့။ နောက်ကျတော့ တွေးမိချင် တွေးမိမှာ”

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ချာဗယာကော့ဗ်က သူ၏ လူကြီးလူကောင်း
မဆန်သော အပြုအမူကို သူ့မိန်းမအား ပြောပြသည်။ သူ့မိန်းမကတော့
သူပြောသမျှကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားပုံရသည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့အထင်သည်
မမှား။ ပထမပြောစတွင်တော့ သူ့မိန်းမသည် ထိတ်လန့်လျက်ရှိ၏ ။ နောက်တော့
သူ့ယောက်ျား၏ စကားထဲတွင် “ငါတို့ အထက်လူကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဟူသော စကားပါလာသဖြင့် စိတ်အေးသွားပုံ ရလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ရှင်သူ့ဆီသွားပြီး တောင်းပန်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု သူ့မိန်းမက ပြောသည်။ “မတောင်းပန်ရင်တော့ လူတွေကြားမှာ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရ ပြုမူရမယ် ဆိုတာ မသိနားမလည်တဲ့ကောင်တစ်ကောင် ပါလားလို့ ရှင့်ကို ထင်သွားမှာ”

“အေးလေ...အဲဒါကြောင့်ပေါ့။ သူ့ကို တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမူအရာက ခပ်ဆန်းဆန်းကွ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့စကားမျိုး မပြောဘူး သိလား။ ပြီးတော့လဲ အိုကွာ စကားကြာကြာပြောဖို့ကို အချိန်မရလိုက်ပါဘူး။”

နောက်တစ်နေ့တွင် ချာဗယာကော့ဗ်သည် ဆံပင်ကို သပ်သပ်ယပ်ယပ်ဖြစ်အောင် ညှပ်ကာ ဖရောကုတ်အကျ...အသစ်ကျပ်ချွတ်ကို ဝတ်၍ ဘရီဇာတ်ဟားလေ့ထံသို့ သွားသည်။ အရာရှိကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အသနားခံစာတင်ကြသူများနှင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏ ။ အရာရှိကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ ထိုအသနားခံမှုများကို လက်ခံကြားနာလျက် ရှိ၏ ။ အသနားခံစာတင်သူများထဲမှ လူတချို့နှင့် တွေ့ဆုံအပြီးတွင်မူ အရာရှိကြီးသည် ချာဗယာကော့ဗ်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“မနေ့ညက ခင်ဗျ။ အာကေးစီးယားဇာတ်ရုံထဲမှာလေ မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်” ဟု စာရေးကြီးက စကားစသည်။ “ကျွန်တော်..ဟို..ဟို.. ဟိုဒင်း။ နှာ..နှာချေလိုက်မိတာပါ။ ပြီးတော့ အဲ..ဟို..ဖြစ်ပုံက ဟိုဒင်းပါ။ ကျွန်တော်တောင်းပန်...”

“အရူး....လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကိစ္စ” ဟု အရာရှိကြီး ရေရွတ်သည်။ “ကဲ..မင်းအတွက် ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု နောက်တစ်ဦးဘက် မျက်နှာလှည့်၍ မေးသည်။

“ငါပြောတာကို နားထောင်မထောင်တော့ဘူး” ဟု ချာဗယာကော့ဗ်က

ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူလျော်လျော်ဖြစ်လျက်ရှိ၏ ။ “ဒါဟာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ။ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ငါရင်းပြမှဖြစ်မယ်”

အသနားခံစာ တင်လာသူများထဲမှ နောက်ဆုံးလူနှင့် ကိစ္စပြီပြတ်သွားသောအခါ အရာရှိကြီးသည် သူ၏ သီးသန့်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ချာဗယာကော့ဗ်သည် နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားပြီး တတွတ်တွတ် ပြောသည်

“ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲ ရောက်နေတဲ့ နောင်တတရားက ရဲဆေးတင်ပေးထားလို့ အခုလို ထပ်ပြီး ပြောတာပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့..”

အရာရှိကြီးက ချာဗယာကော့ဗ်ကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ချိုးပွဲချချ ငိုချလိုက်တော့မည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏ ။ ပြီးတော့ သူသည် ချာဗယာကော့ဗ်အား လက်ယမ်းပြပြီး နှင်သည်။

“လူကြီးမင်း ကျွန်ုပ်ကို လာပြီး သရော်နေတာလား”ဟု ရေရွတ်ကာ တံခါးကို ဆောင့်တွန်းပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သရော်နေတာလား..တဲ့” ချာဗယာကော့ဗ်က တွေးသည်။ “ဒီကိစ္စမှာ သရော်စရာလည်း ဘာမှ မရှိပါကလား။ သူနားမလည်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူဟာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ရှိပါစေတော့လေ။ လူကြီးသူကောင်း အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို ဒီတောင်းပန်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ထပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါသူ့ကို စာရေးပြီး တောင်းပန်မယ်။ လူကိုယ်တိုင်တော့ မလာတော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ပိုပြီးတောင် အဆင်ပြေမှာ”

ထိုအတွေးများသည် အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ချာဗယာကော့ဗ် တွေးထားသော အတွေးများဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးလာနေသော်လည်း စာကို

ဘယ်လိုရေးရမှန်း မသိ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် အရာရှိကြီးထံသို့ အရဲစွန့်၍ ရောက်သွားပြန်သည်။

“ကျွန်တော်မနေ့က တစ်ခေါက်လာပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့ပါတယ်..ခင်ဗျာ”

သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း အရာရှိကြီးက “ဘာကိစ္စရှိလဲကွဟေ”ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သဖြင့် ချာဗယာကော့ဗ်က သူလာရင်း ကိစ္စကို စကားစသည်။ “ကျွန်တော်မနေ့က လာတာဟာ လူကြီးမင်းထင်သလို သရော်ဖို့ သရော်ဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မဆင်မခြင် နှာချေလိုက်မိလို့ လူကြီးမင်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရတာ ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့တာပါ။ သရော်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မတွေးဝံ့တဲ့ ကိစ္စပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မျှမတွေးဝံ့တဲ့ ကိစ္စပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မလုပ်ဝံ့တဲ့ ကိစ္စပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မလုပ်ဝံ့တဲ့ကိစ္စပါ။ လူတွေကို သရော်လိုက်မယ်။လှောင်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး ကျွန်တော်တို့လို လူတန်းစားတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်လာရင် ကိုယ့်ထက် အဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ်မှာ လေးစားမှုဆိုတာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မင်း..ဒီနေရာက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း” ပြင်းထန်သော ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိသော အရာရှိကြီးက တအားကြုံ၍ အော်သည်

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော ချာဗယာကော့ဗ်က တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။ “ဘာပြောလိုက်တာပါလဲခင်ဗျာ”

“အခုချက်ချင်း ထွက်သွား”

အရာရှိကြီးက ကြမ်းပြင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် တအားဆောင့်လိုက်ပြီး တအားကြိုးအော်သည်။

ချာဗယာကော့ဗ်၏ ရင်ထဲဝယ် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်သွားသည်။

နာကျင်မှုဝေဒနာကိုပါ ခံစားလိုက်ရ၏ ။ တံခါးဆီသို့ အလန့်တကြား

ပြန်လျှောက်လာချိန်တွင် သူ့နားများသည် ဘာကိုမှ မကြား။ သူ့မျက်စိများသည် ဘာကိုမှ မမြင်။ အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ယောင်တိယောင်ကန်းဖြင့် လမ်းမပေါ်ရောက်လာသည်။

ပြီးတော့ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ ဖရောကုန်အကျွဲကြီးကိုပင် မချွတ်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ ဆိုဖောပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် အသက်ရှူရပ်သွားလေ၏ ။

DEATH OF A CLERK

ANTON CHEKHOV

*

အပေါင်းအသင်း

“မာရီယာရီဆာ” ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ လူနှစ်ယောက်စာ

နာမည်နှစ်ခုကိုတွဲပြီး မှည့်ထားတဲ့ အမည်...ဗျ။ အဲဒီ အမည်ကို မှည့်ထားတဲ့မိန်းမက ကိုယ်ခန္ဓာမှာရော ကိုယ်ကျင့်တရားမှာရော နှစ်မျိုးစီရှိနေတယ်။ သူ့မျက်နှာက အနီနဲ့အဖြူ အရောင်နှစ်မျိုး ရောနေတယ်။သူ့မျက်နှာက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နဲ့ လပြည့်ဝန်းကြီးနဲ့ သိပ်တူတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် အချိုးအစားက လုံးဝမကျဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကခပ်သေးသေးရယ်၊ သူလို ငါလို အနေအထားဗျ...အဲ..မျက်နှာကြီးကသာ ကွယ်ပြီးကြီးနေတာ..ဗျ။

သူ့မျက်နှာက ဂေါ်ဖီထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်နဲ့တူတာ အမှန်ပဲ ခင်ဗျားတို့ သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက် ရင် သူ့မျက်နှာက မျက်နှာနှစ်ခုလုပ်လို့ရတဲ့ မျက်နှာပါလားလို့ တွေးမိမှာ သေချာတယ်။ အင်မတန်မှကြီးတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးဟာ အမြဲတမ်း အေးဆေးတည်ငြိမ်နေရုံမကဘူး အမြဲပြုံးနေတယ်။ သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်နဲ့ အလွန်ဆန့်ကျင်တဲ့ အနေအထားပေါ့ဗျာ..။ ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်က သူ့ရဲ့မတစ်ကောင်နဲ့ အကျင့်စရိုက်မျိုးဗျ.. အတော်ကြီးကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူ့ပင်ကိုယ် အကျင့်စရိုက်ဟာလည်း နှစ်မျိုးနှစ်စားဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်။

ကျုပ် သူ့ကို နည်းမျိုးစုံ အကုန်သုံးပြီး ပိုးခွဲ ပန်းခွဲဖူးသေးတယ်ဗျ... သိလား။ ပထမတော့ ဟန်ကျတော့မလိုလို ဘာလိုလိုပဲ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ လေးစားသလိုလို..အရေးတစ်ယူလုပ်သလိုနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျုပ်ကို “ဖုတ်လေတဲ့ ငပိရှိတယ်” လို့တောင်မထင်တဲ့ အပေါက်မျိုး “ချိုး” လာတယ်။

ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်ခံချင်မလဲဗျာ...။ အဲဒီ တော့..ရှေ့တစ်ဆင့် ထပ်တိုးပြီး ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်က အရင်တစ်ခါထက်ပိုပြီး ကြမ်းလိုက်တယ်။ ညမှောင်မှောင် လှေခါးအတက်မှာ ကျုပ်က လမ်းခုလတ်က မှောင်ရိပ်ခိုပြီး အလစ်ဝင်အုပ်တဲ့ တိုက်နည်းကို သုံးခဲ့တယ်။ သူလေ့ကားက တတ်အလာမှာ ကျုပ်က အတင်းဝင်ဖက်ပြီး နမ်းတာဗျ။ ကျုပ်ရဲ့တဲ့ အမြတ်ကတော့ ပထမ သူ့ရဲ့ကန်လားကြောက်လားနဲ့ တွန်းထိုးရုန်းကန်တဲ့ဒဏ် ခံခဲ့ရတယ်။ ဒုတိယကတော့ ကျုပ်ပါးကို ဖြန်းကနဲ တစ်ချက် အရိုက်ခံခဲ့ရတာ ပဲ။

အဲ...အဲဒီ နောက်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ နည်းသစ်တစ်ခုကို ထွင်လိုက်တယ်။ သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့တဲ့ပုံမျိုး လုပ်ထားလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျုပ်က လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ လူချင်းဆုံမိရင် မျက်နှာကို လွှဲထားလိုက်တယ်။ ဝေးဝေးက ကွင်းသွားတဲ့အခါ ကွင်းသွားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လို လုပ်မိကာမှ ပိုပြီး ဆိုးလာသကိုးဗျ။ သူက ကျုပ်ကိုတွေ့၍ သက်ရှိလူတစ်ယောက်လို့တောင် အသိအမှတ်မပြုတော့သလို ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို အသနားခံတယ်၊ တောင်းပန်တယ်။ တိုးလျှိုးတယ်၊ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေအပြည့်နဲ့ ကျုပ်ကို ပြန်ချစ်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊ နည်းနည်းလေးမှ မတုံ့ပြန်ဘူး..ဗျာ။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ စဉ်းစားမိတယ်။ သူ ကျုပ်အပေါ်မှာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လိုဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျ...ကျုပ်က လုံးဝ နောက်ဆုတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်တဲ့အခါကြရင်...သူက စကားနဲ့တစ်မျိုး အကြည့်နဲ့တစ်နည်း အမူအရာနဲ့တစ်ဖုံ ကျုပ်ကို “ရေလာမြောင်းပေး” လုပ်ပြန်တယ်ဗျ။

နောက်တစ်ခါကျမှ သိလာရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သူတို့ ပိုးနေ ပန်းနေ သဘောကျနေတဲ့ “ဘဲ”တွေဟာ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်တွေနဲ့

အတူတူပဲဗျ။ သူမဝတ်ဘဲ နေချင်တဲ့ အခါ နေမယ်၊ ဝတ်ချင်ဆင်ချင်တဲ့အခါ ဝတ်မယ် ဆင်မယ် ဆိုတဲ့သဘောရှိတယ်။ အဲဒီ တော့ သူ့အပြုအမူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ “ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူလုပ်နေပုံဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုတော့ရှိပုံရတယ်” လို့ တွေးမိလာတာပေါ့။

အဲဒီ နောက် မကြာခင်မှာပဲ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် သိလာရတယ်။ သူက ကျုပ်အပေါ်မှာတင် နန့်တုံတုံ ပျံ့တုံတုံ လုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အီတီလီယိုကိုလဲ လုပ်ပြနေတာကိုး...။ ဒီအကြောင်း သိလိုက်ရတော့ ကျုပ်ဟာ အရမ်းဒေါသ ဖြစ်မိတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်တာလဲတဲ့။ အကြောင်းတွေက အများကြီးပဲ။ ပထမ အကြောင်းက သူဟာ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်ကိုအသိမပေးပဲ ကျုပ်ရှေ့မှာတင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လုပ်နေတာဗျ။ နောက်တစ်ကြောင်းက သူ့ကို အီတီလီယိုနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးခဲ့တာ ကျုပ်ဗျ။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အပေါင်းအသင်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ အကောင်ပါ။ အပေါင်းအသင်းနဲ့ မိတ်မပျက်ရေးကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဦးစားပေးတဲ့ ကောင်ပါ။ ကျုပ်ဟာ မာရီယာရီဆာကို မေတ္တာရှိနေတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ အီတီလီယိုတို့ ကြိုက်နေကြပြီလို့ သိရတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူဟာ ကျုပ်အတွက် မပြစ်မှားအပ်တဲ့ အရာတစ်ခုဖြစ်သွားပြီ။ သူကတော့ ကျုပ်ကို ဆက်ပြီး မြူဆွယ်တဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်နေတာ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ သဘောထားကို သူနားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းတွေနဲ့ပြတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ရက်မှာ သူ့ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောလိုက်တယ်။ “ဒီမယ် မာရီယာရီဆာ။ နင်က မိန်းမဆိုတော့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းဘဝကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ တော့ ဒီလိုရှိတယ်ဟာ နင် အီတီလီယိုနဲ့ ချိန်းချိန်းပြီး တွဲထွက်နေပြီဆိုကတည်းက ငါ့အဖို့တော့ နင်ဟာမရှိတော့ဘူး...နင့်ကိုလည်း ငါမမြင်တော့ဘူး။ နင့်အသံကိုလည်း ငါမကြားတော့ဘူး၊ အဲဒါပဲ..” လို့။

ကျုပ်က အဲသလို ပြောပြနေတဲ့အချိန်မှာတော့ သူ့ကြည့်ရတာ

ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ပုံ ပေါက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နောက်မှာတော့ သူဟာ ကျုပ်ကို ပြီတီတီ ရိသဲ့သဲ့ လုပ်နေတုန်းပဲ။ ပျံ့တုံတုံ နန့်တုံတုံနဲ့ မြူသလို ဆွယ်သလိုလို လုပ်နေတုန်းပဲ..။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကိုမတွေ့အောင် ရှောင်နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်းလဲ မပျက်မကွက် လိုက်နာပြီး နေလိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်ပြီး သူနာပြုဆရာမ လုပ်နေတဲ့ သူ့ညီမဆီမှာ သွားနေကြတယ်လို့ ကျုပ်ကြားရတယ်။
ဟို..အီလီလီဆိုဆိုတဲ့ကောင်က ဆယ်ရက်မှာ ကိုးရက်က အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေလေ့ရှိတဲ့ကောင်.. ဒါပေမယ့် ၊ အခုတော့ ကုန်ထုတ် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အလုပ်ဌာနတစ်ခုမှာ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား အလုပ်ကို ရသွားတယ်တဲ့။

မာရီယာရီဆာကတော့ အရင်တုန်းကလိုပဲ အဝတ်မီးပူတိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အလုပ်က နေ့ခင်းမှာပဲ လုပ်ရတာ ။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... အဲဒီ သတင်းကြားရတော့ ကျုပ်မှာ သူတို့အတွက် စိတ်သက်သာရခဲ့တာ အမှန်ပဲလေ။ ကျုပ်အနေနဲ့ နားလည်တာကတော့ သူတို့ဟာ သိပ်တော့ စီးပွားရေးမှာ အဆင်မပြေလှဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း သိပ်ပြီးအဆင်မပြေဘူး။ သစ္စာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်ကြောင့် သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး မပြိုကွဲစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကို မသိအောင်ဘဲ ဇာတ်မြှုပ်ပြီးနေလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းဟာ..သူငယ်ချင်းပဲပေါ့။ သူငယ်ချင်းဘဝ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ရခဲဘိခြင်းမဟုတ်ပါလား..ဗျာ။

ကျုပ်ဟာ ပိုက်ပြင်ပိုက်ဆက် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဗျ။ ပိုက်ပြင်ပိုက်ဆက် သမားတွေဟာ အမြဲတစေ တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေရတဲ့ လူစားမျိုးတွေပေါ့။ တစ်ခါတလေ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ သူတို့လူစုဟာ သူတို့ မဝင်ချင် မထွက်ချင်တဲ့ နေရာတွေကိုလည်း ဝင်ရထွက်ရတဲ့

သဘောရှိတယ်ဗျ။

အဲ...တစ်ရက်မှာပေါ့ ကျုပ်ဟာ ပိုက်ပြင် ပိုက်ဆက် လက်နက်ကိရိယာ တန်ဆာပလာအိတ် ကို ပုခုံးမှာလွယ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ဖောက်သည် တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဗီယာရီပက်တာလမ်းပေါ်အတိုင်း လျှောက်သွားနေတုန်းမှာ “အာနက်စကို...အာနက်စတို..” လို့ ကျုပ်နာမည်ကို ခေါ်နေတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟာ..မာရီယာရီဆာ..ဗျ။ ခန္ဓာကိုယ်က သေးသွယ်သွယ်၊ မျက်နှာကြီးက ဝိုင်းဝိုင်း၊ ခါးက သေးသေး၊ တင်က ကြီးကြီးနဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဟိုတစ်ချိန်က သူ့ကိုမြင်တိုင်း ပေါ်လာလေ့ရှိတဲ့ ခံစားမှုအဟောင်းက ဝင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး “မင်းဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နော်။ သူ့လင်ဟာ မင်းရဲ့အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်၊ သူငယ်ချင်း..အချင်းချင်း သူငယ်ချင်းလို ပြုမူဆက်ဆံရမယ်” လို့ သတိပေးနေတယ်။

“အင်း...တို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့လေ” ကျုပ်က ကဗျာသံပါပါနဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

သူဟာ ဈေးဆွဲခြင်းကို လက်မှာချိတ်ထားတယ်၊ တောင်းထဲမှာတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ အထုပ်တွေ အပြည့်အမောက် ထည့်ထားတယ်။ သူက ကျုပ်ကို ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ပြီး ကြည့်နေရာက “ရှင်ကြီးက ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့လေ” လို့ပြောတယ်။

“ဘာကြောင့် မမှတ်မိရမှာလဲဟယ်၊ သိပ်ကိုမှတ်မိတာပေါ့၊ ငါ့ပါးစပ်က တွေ့တွေ့ချင်း “အင်း...တို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့လေ” လို့ ထွက်လာတဲ့စကားကို နင် သတိမထားမိဘူးလား”

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ အိမ်ကို ခဏတဖြုတ် လိုက်လာစေချင်တယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဒီနေ့ မနက်ခင်းပဲ မီးဖိုချောင်ထဲက ပိုက်တစ်ခု ဘာဖြစ်သွားတယ်

မသိဘူး။ ပန်းကန်ဆေးရေတွေ ပိတ်ဆို့ကုန်တယ်။ ရှင် လိုက်ပြီး ကြည့်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

ကျုပ်ကလည်း “အေးလေ...ပိုက်ပျက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ငါလိုက်ပြီး ကြည့်ပေးရမှာပေါ့” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူက ကျုပ်မျက်နှာကို မျက်လုံးဒေါင့်ကပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ ဟိုတစ်ချိန် ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းကို မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်ပြီး ချာလပတ်လည်သွားခဲ့တဲ့ အကြည့်မျိုးပေါ့။ ပြီးတော့မှသူက “ဒါဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကိုတော့ ရှင်ဆွဲခဲ့ရမယ်...နော်” တဲ့။ ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ အူတူတူ အတတ မြည်းတစ်ကောင်ဘဝကို ရောက်သွားတယ်။ တနင့်တပိုးလေးလှတဲ့ ကိရိယာအိတ်ကြီးကို ပခုံးတစ်ဖက်မှာ လွယ်ထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်က ခဲပိုက်ချောင်းကိုဆွဲလို့ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်က ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲလို့၊ အဲ..အဲဒီ ပုံစံနဲ့ ရှေ့ကလျှောက်သွားနေတဲ့ သူ့နောက်ကလိုက်သွားရတယ်။

လျှောက်ရတာ ကတော့ သိပ်မဝေးပါဘူး ဗီယာရီပက်တာလမ်းဖြတ်လိုက်ရင် ရောက်တာပဲ အိမ်က သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့ တိရစ္ဆာန်တွေနေတဲ့ ဂူကလေးတစ်လုံးနဲ့ တူသလိုပဲ။ အိမ်ရှေ့တံခါးငယ်လေးကို ဖွင့်ပြီးဝင်သွားလို့ အထဲရောက်သွားတော့ ညစ်ပတ်နေတဲ့လှေခါး တစ်ခုတွေ့ရတယ်။ လှေခါးက ခပ်မှောင်မှောင်ဗျ၊ အလင်းရောင်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ အဲဒီ ကြားထဲမှာ စိုစိုစွတ်စွတ်နဲ့ အနံ့အသက်တွေက မကောင်းဘူး။

နှစ်ယောက်သား လှေခါးက တက်သွားလို့ တစ်ဝက်လောက်အရောက်မှာ သူက နောက်လှည့်ပြီး ကျုပ်ကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ မျက်စိဒေါင့်ကပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ “ရှင်မှတ်မိသေးရဲ့လား လှေခါးထစ်ပေါ်မှာ ဝပ်ပြီး ချောင်းခဲ့တာတွေလေ၊ ရှင်လုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်မ တအားလန့်သွားခဲ့တာကော သတိရသေးရဲ့လား၊ အင်းပေါ့လေ ရှင်ကတော့ အခုလောက်ဆိုရင် မေ့ကုန်ပြီပေါ့” လို့

ပြောသမျှ။

ကျုပ်ကတော့ ခင်မာမာ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံနဲ့ “ငါတော့ ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး မာရီယာရီဆာ။ ငါ သတိရနေတာတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငါဟာ အီတီလီယိုရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အချက် တစ်ချက်ထဲပဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အသိဟာ အရာရာတိုင်းရဲ့ ရှေ့မှာရှိနေတယ်” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီ တော့ သူက..“နေစမ်းပါဦး ရှင့်ကို အက်တီလီယိုရဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်အကောင် ဘယ်အကောင်မက ပြောနေလို့လဲ..” တဲ့။

အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းငယ်လေး သုံးခန်းရှိတယ်။ ခေါင်မိုးနဲ့ ကပ်နေတာပါပဲ။ အိမ်ဝင်းမျက်နှာ တစ်ဖက်မှာလည်း ပြတင်းပေါက်တွေ ဖေါက်ထားတယ်။ ဒီအခန်းတွေထဲမှာလဲ အလင်းရောင်ဝင်တဲ့အားက သိပ်နည်းတော့ မှောင်နေတာပါပဲ။ မီးဖိုချောင်ကတော့ တကယ့်ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ် ဖင်မလှည့်သာ ခေါင်းမလှည့်သာလို့ ပြောရမယ့် အခန်းမျိုးပါ။ အပြင်ဘက်ကိုထုတ်ထားတဲ့ အဆောင်သေးသေးလေးက အိမ်သာဗျ။ မီးဖိုချောင်နဲ့ တဆက်ထဲပဲ။

မာရီယာရီဆာဟာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေနစ်ချောင်းကို ခပ်ကားကားထားပြီး ထိုင်နေတယ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာတော့ အခွံနွာရမဲ့ ပဲသီးတောင့်တွေ ပုံထားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ပုခုံးက အိတ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချလိုက်ပြီး ပန်ကန်ဆေးခွက်ထဲမှာ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲလို့ ကြည့်တယ်။ ပိုက်က ဆွေးပြီး ပြုတ်နေတာဆိုတော့ ချက်ချင်းပဲမြင်တယ်။ ပိုက်သစ်တစ်လုံး အစားထိုးလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်က သူ့ဘက်လှည့်ပြီး “မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ပိုက်သစ်တပ်ပေးရမှာ။ အဲဒီ အတွက် ငွေပေးစရာရှိရဲ့လား” လို့ မေးလိုက်တယ်

“ရှင်ပြော..ပြောနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ” တဲ့ သူကမေးတယ်။

“အော်...အင်း..အင်းပေါ့လေ...ဒါဆိုတော့လဲ” လို့ ရေရွတ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်တယ်။ “အခကြေးငွေမယူဘဲ ငါ ပိုက်သစ်တစ်ခု လဲပေးခဲ့မယ်လေ ဒါပေမဲ့ နင်ကတစ်ခုတော့ပေး၊ ငါ့ကို အနမ်းလေးတစ်နမ်းတော့ ပေးပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် စောစောက ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ” တဲ့။

ကျုပ်ဟာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှတော့ ပြန်မပြောဘူး အိတ်ထဲက ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေကို ထုတ်တယ်။ ပိုက်ဆွေးကို ဖြုတ်ပြစ်လိုက်တယ်။ ဂဟေဆော်မီးခွက်ကိုထုတ်ပြီး ဓာတ်ဆီနည်းနည်းထည့်တယ်။ အဲဒီ အချိန်အထိ ကျုပ်ဟာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပါ။ အဲဒီ အခိုက်မှာပဲ သူ့ဆီက စကားပြောသံကြားရတယ်။ “ရှင်ဟာ အက်တီလီယိုရဲ့ သူငယ်ချင်း အစစ်တစ်ယောက်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား” တဲ့..

ကျုပ်က သူ့ကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ သူက မျက်လွှာကိုချပြီး ပြုံးနေတယ်။သူ့အပြုံးက ချိုမြနေတာပဲ ကျုပ်ရင်ကို နုံးချိချိဖြစ်စေတဲ့ အပြုံးပါ။ ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ တကယ့်သူငယ်ချင်းအစစ်ပေါ့..ဟာ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဆိုတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားတွေကိုလွတ်လွတ် လပ်လပ်ပြောလို့ရတာ ပေါ့” လို့ စကားစတယ်။ “ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ဟာ အက်တီလီယိုရဲ့ အကြောင်းတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးသိတဲ့လူလို့ ယူဆတယ်။ အဲဒီ တော့ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုပြောပြတဲ့ ကျွန်မရဲ့စကားတွေ မှန်မမှန်ကို ရှင်ကပြောပြစေချင်တယ်” တဲ့...

ကျုပ်ဟာ သူပြောစရာရှိတာ မှန်သမျှကို ပြောပြဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ချထားတဲ့ ဂဟေဆော် မီးခွက်ကြီးကိုလည်း မီးထွန်းလိုက်ပြီး မီးတောက်ကို ကျုပ်လိုချင်သလောက် ပြုပြင်ပေးနေတယ်။ သူကလည်း သူ့စကားကို ဆက်တယ်။

“ဥပမာ ဆိုပါတော့ ရှင့်သူငယ်ချင်းဟာ အခု သူရထားတဲ့အလုပ်နဲ့ သင့်တော်ရဲ့လား။ သူ ရထားတဲ့ အလုပ်က ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်လေ” တဲ့။

“အခု လက်ရှိ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ တော်..မတော် သိချင်တယ် ဆိုပါတော့..ဟုတ်လား”

“အင်း..ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒီအလုပ်ကို အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်တဲ့ အလုပ်လို့ မထင်ဘူး။ ကျွန်မက သူ့ကို လူနာစောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ညီမ သူနာပြုဆရာမက သူ့ကို ပိုလစ်ကလစ်နီကိုမှာ အလုပ်ရအောင် ကူညီနိုင်တာဆိုတော့...”

သူက အဲသလို ပြောနေခိုက်မှာ ကျုပ်ဟာ ပိုက်ဟောင်းနေရာမှာ ပိုက်သစ်ကို တပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဂဟေဆော်မီးခွက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားရင်းက ပြန်မေးတယ်။ “အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အကြိုက်လိုက်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ပြောရမှာလား” လို့။

“ကျွန်မကတော့ အမှန်အတိုင်းပဲ သိချင်တယ်”

“အင်း..ဒါဆိုရင်တော့ ငါက အက်တီလီယိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်တွေကိုတော့ အရှိအတိုင်း ပြောရတော့မှာပဲ။ ပထမအားနည်းချက်က ဒီအကောင်ဟာ ပျင်းတယ်ဟ”

“ပျင်းတယ်..ဟုတ်လား”

ကျုပ်ဟာ ခဲစလေးတစ်စယူပြီး ပိုက်မှာကပ်လိုက်တယ်။ ဂဟေဆော်မီးနဲ့ မှုတ်ပြီး ဂဟေဆော်လိုက်တယ်။ မီးဖိုဆီက တရှူးရှူးအသံဟာ မြည်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ သူကြားနိုင်လောက်အောင် အသံကိုမြှင့်ပြီး အော်ပြောနေရတယ်။

“ဟုတ်တယ်..ဒီကောင်က လူပျင်းပဲ။ အဲဒီ တော့

လူပျင်းလင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ကိုခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားဖို့တော့ မင်းဘက်က လိုလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တတ်တဲ့ကောင် သူက အဲလို အစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ သူက အိပ်ရာကထရင်လဲ နောက်ကျမှ ထချင်တယ်။ ဘာကိုမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ၊ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လုပ်နေချင်တယ်။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သွားမယ် အကြာကြီးထိုင်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်မယ်၊ အားကစားသတင်းတွေကို တွေ့တဲ့သူနဲ့ ဆွေးနွေးမယ်၊ ဝေဖန်မယ်၊ အဲဒီ တော့... အခု သူရထားတဲ့ အလုပ်က သူ့အဖို့တော့ ကိုက်တယ်။ လူနာစောင့် အလုပ်ကျတော့ တာဝန်ယူရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား။ အဲဒါမျိုးကျတော့ သူနဲ့က လုံးဝမကိုက်ဘူး”

“ရှင်ပြောသလိုဆိုရင်တော့ အခု အလုပ်ရထားတယ်ဆိုတာတောင် ဟုတ်ပေါ့မလားမသိဘူး” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ “သူက အလုပ်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်ထွက်သွားနေပေမယ့် အခုအချိန်ထိ လုပ်ခငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် မမြင်ဖူးသေးဘူး။ အခုဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ သူငါ့ကို လိမ်ပြောနေတာများလားလို့တောင် တွေးမိပြီ။ ရှင်ကော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“အင်း...ဒီအကောင်က လူလိမ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ လိမ်တာမှ တကယ့်ကို ပီပီရီရီလိမ်တာ”

“ကျွန်မလဲ အဲသလိုပဲ ထင်နေတာကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာ ရှိနေတာက သူ့အလုပ်ကို မသွားရင် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ ရှင်ပြောသလို လွှဲကံရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေကို လျှောက်သွားနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ တခြားသွားစရာနေရာ ရှိနေသလား။ အိမ်ကထွက်ရင်တော့ တကယ့် အရေးတကြီးပဲ။ အလုပ်လည်း သိပ်များနေတဲ့ပုံမျိုးပဲ”

သူဟာ စကားတပြောပြောနဲ့ပဲ စင်ပေါ်က ဒယ်အိုးကိုသွားယူပြီး သူဝယ်ထားတဲ့ ပဲသီးတွေကို ထည့်တယ်။ ကျုပ်က နောက်လှည့်ပြီး သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သူကတော့ အပြုံးမပျက် စကားကို ဆက်ပြောနေတယ်။

“ကျွန်မထင်နေတာ ဘာလဲသိလား။ ဒီကိစ္စထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ပါနေပြီလို့ ထင်တယ်။ ရှင်ကော ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ရှင်က သူ့အကြောင်းသိတဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်မ ထင်တာ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ မှန်မယ်လို့ ထင်သလား”

ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းထဲက အသံတစ်သံကတော့ ကျုပ်ကို သတိပေးနေတယ်။ “ဟေ့.. နာနက်စ်ကို သတိထားနော်။ စဉ်းစားပြီးလုပ်။ မင်းရှေ့မှာ ထောင်ချောက်တစ်ခုကတော့ ရှိနေပြီ” တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားအကြောင်း အခုလို လေသံမျိုးနဲ့ မကောင်းပြောနေတာတွေကို ကြားနေရတော့ ကျုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိလာသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်ပါးစပ်ကို ကျုပ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သူမေးထားတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေမိတယ်။ “နင်ပြောတာ မှန်တယ်လေ။ မိန်းမကိစ္စကတော့ ပါမှာပဲ။ ဒီကောင်က မိန်းမဆိုရင် ချောချော မချောချော၊ ကြီးခင်ကြီး ငယ်ချင်ငယ် ရွေးတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကော နင် မသိဘူးလား”

ကျုပ်ဟာ ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။ မာရီယာရီဆာကလည်း ထိုင်နေရာက ထလာတယ်။ သူ့ဂါဝန်မှာ ကပ်နေတဲ့ ပဲခွံတွေကို ခါပစ်တယ်။ နောက်တော့ ပန်းကန်ဆေးတဲ့ ကြွေခွက်ဆီသွားပြီး သူ့လက်ထဲက ပဲသီးတွေထည့်ထားတဲ့ ဒယ်အိုးကို ရေဘုံဘိုင်အောက်မှာ ထိုးခံထားတယ်။ ပြီးတော့ ရေပိုက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က သူ့နောက်မှာ သွားရပ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သူ့ခါးသေးသွယ်သွယ်ကို ဖက်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ် မာရီယာရီဆာ။ နင်ထင်တာတွေက မလွဲဘူး။ ဒီအကောင် အယ်မီလီယာဆီကို နေ့စဉ်သွားနေတယ်။ ညနေစောင်းရင် သူ အဲဒီ လို ရောက်လာတာပဲ။ သူလာရင် အဝတ်လျှော်ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက်က စောင့်တယ်။ အယ်မီလီယာ ထွက်လာရင် သူနဲ့အတူ အိမ်ကိုပြန်ကြတယ်။ ကဲ..အခုဆိုရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို နင်သိသွားပြီး နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မာရီယာရီဆာက မျက်နှာကို မသိမသာကလေး လှည့်ပြီး ကျုပ်ကို

ကြည့်တယ်။ အပြုံးလည်း မပျက်ဘူး။ ပြီးတော့ “ဒီမယ် အာနက်စ်ကို ရှင်ပြောတော့ သူဟာ ရှင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆို။ ကဲ..ကဲ ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်ပါ” လို့ ပြောတယ်။

ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အဖြေကတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျုပ်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မိမိရရ ပွေ့မိဖက်မိအောင် အတင်းဖက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက အတင်းအဓမ္မ အကြောက်အကန် ပြန်ရုန်းပြီး ခက်ထန်တင်းမာတဲ့ လေသံနဲ့ “ကဲ..ရှင်အခု ပိုက်ပြင်ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား။ မြန်မြန်ကြွရင် ကောင်းလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အေး..ဟုတ်တယ်။ နင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်က ငါ့ခေါင်းကို ချာလည် ချာလည်ဖြစ်သွားအောင် အမြဲလုပ်တယ်။ အမှန်တော့ ငါ့အနေနဲ့ အချိန်ရှိသမျှ ငါဟာ အက်တီလီယိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ မာရီယာရီဆာဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ မယားပါလားလို့ အမြဲသတိရနေသင့်တယ်”

ဒီစကားတွေကို ပြောနေချိန်မှာ ကျုပ်စိတ်ဟာ အတော်ကလေး တည်ငြိမ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး အိမ်ထဲကထွက်ဖို့ လုပ်ပါတယ်။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်တော့မလို့ ဟန်ပြင်နေတုန်းမှာပဲ မီးဖိုခန်းတံခါးဟာ ဖြုန်းကန် ပွင့်သွားပြီး အက်တီယိုတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်။

သူက ကျုပ်ကို တွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ အားရပါးရ နှုတ်ဆက်တယ်။ “ဟေ့ကောင်ကြီး အာနက်စ်တို့ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်တာတုန်း” တဲ့။ ကျုပ်ကလည်း “မာရီယာရီဆာက ပိုက်ပြင်ပေးဖို့ခေါ်လို့ ရောက်လာတာကွ။ အခု ပြင်ပြီးသွားပါပြီ ပိုက်သစ်တပ်ပေးခဲ့တယ်” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ သူကလည်း “ကျေးဇူးပဲကွာ၊ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်” တဲ့။ အဲဒီ တုန်းမှာပဲ မာရီယာရီဆာက “အက်တီလီယို” လို့ အသံပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။

မာရီယာရိုဆာဟာ မီးဖိုဘေးမှာ ရပ်နေတယ်။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးလို့ လက်တစ်ဖက်ကိုတော့ မီးဖိုဘေးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ သူက ရုတ်တရက် အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး “ဒီမယ် အက်တီလီယို၊ အာနက်စ်တိုက ပြောတယ်၊ ရှင်ဟာ လူပျင်းတဲ့၊ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ဘူး..တဲ့...ပြီးတော့..”

သူစကားမဆုံးခင် ဟိုအကောင် အက်တီလီယိုက “မင်း..အဲသလိုပဲ ပြောသလား” လို့ ကျုပ်ကို လှမ်းမေးတယ်။

“ပြီးတော့ ရှင်ဟာ လူလိမ်၊ လူညာတစ်ယောက်လို့ သူကပြောတယ်။ ရှင် ကုန်တင် ကုန်ချအလုပ် ရနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မက ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာလို့ သံသယဝင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲသလို သံသယဖြစ်နေတာလည်း မှန်တယ်တဲ့”

“မင်း..အဲသလို ပြောသလား” လို့ ဟိုအကောင်က ကြားဖြတ်မေးတယ်။ မာရီယာရိုဆာကလည်း သူ့စကားကို ဆက်တယ်။ “ပြီးတော့ သူကပြောတယ်။ ရှင်ဟာ အယ်မီလီယာဆီကို နေ့စဉ်သွားနေတယ်..တဲ့။ ရှင်ဟာ အယ်မီလီယာနဲ့ ရှုပ်နေတာ အမှန်ပဲ..တဲ့။ အဲဒီ တော့ ရှင်လုပ်နေပုံတွေ ကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်မက တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း တစ်အိမ်တက်ဆင်း သွားပြီး အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပေးနေရတဲ့အချိန်မှာ ရှင်က အယ်မီလီယာဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ အလေလိုက်ပြီး အပျော်ကျူးနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကျတော့ အလုပ်ထွက်လုပ်သလေး ဘာလေးနဲ့ လိမ်ညာ ထားတယ်။ ရှင်လုပ်ပုံက အတော့်ကို ယုတ်မာတာပဲ။

အခု ကျွန်မပြောနေတာတွေကို ရှင် ငြင်းရဲသလား ဒီမှာ မြင်လား။ ဟောဒီအာနက်စ်တိုဟာ ရှင်သူငယ်ချင်း။ ရှင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့သူ။ သူအကုန်လုံး ပြောပြလို့ ကျွန်မ သိထားပြီးပြီ” တဲ့။

မာရီယာရိုဆာရဲ့အသံကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ..ဗျ သိလား။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာက ဒုက္ခ၊ တကယ့်ချောက်ပေါက်နဲ့ တိုးနေပြီလေဗျာ။ ကျုပ်အနေနဲ့

အရူးမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ယုံကြည်ပြီး စကားတွေ အကုန်ပြောခဲ့ပြီး ကျုံ့သွားတဲ့စကားကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှုတ်လို ရတော့မှာလဲ။

သူ့စကားလည်းဆုံးရော ဟိုအကောင် အယ်တီလီယိုဟာ မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်နဲ့ ကျုပ်ဆီကို ကပ်လာတယ်။ “မင်း..အဲသလိုပဲ ပြောသလား” လို့လည်း မေးတယ်။ အဲဒီ တုန်းမှာပဲ မာရီယာရီဆာဟာ မီးဖိုပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့ သံချောင်းကြီးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး အက်တီလီယိုရဲ့ ခေါင်းကို တအားလွှဲရိုက်လိုက်တယ်။

ရိုက်ချက်ကလဲ ပြင်း၊ ချိန်သားကလည်း ကောင်းတော့ ဟိုအကောင် အက်တီလီယိုအနေနဲ့ ခေါင်းအငုံ့သာ မမြန်ရင် ပွဲချင်းပြီး အသက်ထွက်မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီ နောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်း မသိတော့ဘူး။ မာရီယာရီဆာဟာ မီးဖိုကြီးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ယူပြီး အက်တီလီယိုကို ပေါက်တော့တာပဲ။ ပစ္စည်းတွေက လေးလံတဲ့ ပစ္စည်းတွေ..ဗျ။ ထိလိုက်မှန်လိုက်ရင်လည်း အန္တရာယ်က တယ်ပြီး မသေးလှဘူး သူပစ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဓားတွေလည်း ပါတယ်။ မုန့်ကြိတ်တဲ့ တုံးတွေလည်းပါတယ်။ အိုးတွေကလည်း မျိုးစုံပဲ။ ဒယ်အိုးတွေတောင် ပါသေးတယ်။

အက်တီလီယိုဟာ ပထမနှစ်ခါ သုံးခါလောက်တော့ ရှောင်နိုင်၊ တိမ်းနိုင် အားထုတ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှောင်လို့ မလွယ်မှန်းလည်းသိရော တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေးပါလေရော။ ကျုပ်ကော ဘာကောင်မို့ ရင်ဆိုင်ရဲမှာလည်းဗျာ။ လက်ထဲက နှစ်ကိုက် သုံးကိုက်လောက်ရှည်တဲ့ ပိုက်လုံးကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး လှေခါးက ဒရောသောပါး ဆင်းပြေးလာခဲ့တယ်။ ပြေးနေရင်းကပဲ အက်တီလီယိုဟာ ကျုပ်ကို ကြိမ်းမောင်းသွားတယ်။ “မင်း..ငါ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ မင်း မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး မင်းကို ဒီအိမ်မှာ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ငါ သတ်မယ်ဟေ့ သိလား” တဲ့။

ကျုပ်အဖို့တော့ ဘာကိုမှ သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။

မြို့တည်တံတားဖြတ်ပြီး ပီယာဒ ဒယ်လာ ကပ်ဘာတာ ပန်းခြံထဲရောက်လို့
ခုံတန်းတစ်လုံးကို ထိုင်မိတော့မှာပဲ ဘေးကင်းပြီလို့ ထင်မိတယ်။ ကျုပ်ဟာ
ခုံတန်းပေါ်ထိုင်ပြီး အမောဖြေရင်းနဲ့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျုပ် ဘာကြောင့်
ဒီစကားတွေကို ပြောမိတာလဲ ။ ရှင်းပါတယ်။ အက်တီလီယိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ
သိပ်ခင်ခွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်က ကောင်းကောင်းကြီး
သိနေတာကိုး..ဗျ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပြောမိခဲ့တာပေါ့။ အမှန်တော့ အက်တီလီယိုရဲ့
အကျင့်စရိုက်ဟာ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ မလွဲပါဘူး။

ဒါပေမယ့်..ဗျာ..။

ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ကြိတ်ပြီး ဒီနေ့ဒီရက် ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ
ဘာအကောင်နဲ့မှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကျိန်လိုက်တယ်ဗျာ...။

FRIENDSHIP

ALBERTO MORAVIA

*